

mets de las regions espanyolas, siga per lo siga, no son tots iguals y aixis com á la capital de la península la vinya se troba del tot filoxerada y los ceps americans no han volgut arrelari, no volém que sia ara en los ceps catalans ahont se posin las demás enfermetats corrents; eixa munió de parásits que comensen per las fullas y acaban per corcar las arrels y ab ellas la mort del arbre; no, lo que som nosaltres no es separatistas no, jamay, pero si que aquest partit, gens partit puig va ben unit, com ho ha pogut demostrar la Festa Catalana que acaba de celebrarse, es tant sols la ruxadora de aquestos ceps per matar lo pogó, lo mildew que en aquesta mateixa forma comensan d' infectarnos.

Doneunos l' Autonomia, no á nosaltres, á totas las regions y veureu potentment quinas son las que van pel cami del avens, de la civilitació y quinas son las que per inercia 's moren.

Nosaltres no enteném que hagin de servir los bous de mártres en las plassas, no; lo bou es un animal útil, junyit á l' arada porta mils de beneficis á la agricultura, y los homes no 'ls considerém homes ab la muleta y la calsa curta fent presunció de sas formas, no; l' home deu y te la obligació de ser útil á sa patria, l' home deu treballar y no fer piuetas, que treballant se fuig de la ociositat y fugit d' ella, 's fuig del crim.

Desitjém donchs los catalans de totas menas y matisos un cambi radical en la política, volém Castella pels castellans, Valencia pels Valencians, Catalunya pels catalans, etc., etc., y cada regió per ella, y tots units fer la confederació espanyola per demostrar al mon enter y á la clara llum del dia, que si Espanya ha sigut degut ó lo inepte dels governs, la nació que ha anat á la cúa de totas las demás nacions, desde avuy vol obtenir un dels primers llochs, y modo de lograrho sols y ben sols per medi de la Autonomia, potser d' aquesta forma y no pot ser, de ben segú, que ab ella revifará del tot eixa malmesa patria, comensarán las regions que tingan més iniciativas á donar l' exemple, seguirán las demás, naixerán las ambicions y pel mer desitj de cada una, siga la primera, treballarán ab fe, ab coratge y energia, fins eixas regions que per desgracia forman part d' aquesta desventurada Espanya que sols fian sa bonaventura al atsar y so's pensan qui ha fet avuy farà demá, reberán la influencia de la nova sava comensarán á caure de son arbre las fullas groguencas que li servirán d' abono y rebrotarán ab forsa per donar fruits primorosos y sans.

Espanya tornarà de nou á lo que había sigut, la prosperitat naixerá per tots eixos terrers avuy mermats, sechs, sens producte de cap mena, degut al trevall tornarán á durnos sa verdor, los rius que avuy van dret al mar perque la ma del home no ha tingut prou ganas d' a-

profitar sas aigüas, banyarán eixas terras y tot florirá, fructificará y dintre curt temps podrém aixecar en cada regió una estatua representant el progrés, enlaira totas á una la Deua Autonomia.

J. R. B.

BONAS ORIENTACIONS

Els autonomistas, ó millor nacionalistas catalans, podem esperanarnos més y més ab els sucessos que 'n poch temps s' han esdevingut en variats y ben diferents païssos de el mon y més en particular á Europa; la llevor nacionalista va escampant-se arreu per virtut de sa propia fortaleza y bondat, y s' escampa de pressa, per l' esprit de llibertat que 's va possehint dels homes que 's creuen esser y representar quelcom en el concert del mon civilisat; y aquest esprit de llibertat s' imposa cada dia més per rahó de la moderna vida social, per la educació individual y ensemps colectiva de tots els pobles que no volen esser oprimits; y de tots els pobles que veyentse ab sas propias forsas capassos de governarse y administrarse no volen que un altre, si molt convé inferior en civilitació mes no ab força bruta, els malmeni els seus cabals y els porti á la ruina son treball prehuat pera ells aprofitarsen.

La evolució es vá efectuant mica en mica y aixis es natural que ahir vejessim alsarse en armas el Transvaal contra el poder opresor de l' Inglaterra; que Cuba avui es veigi lliure, per son patriotich esfors, de la endarrerida Espanya; que Filipinas encare avui lluyti per sa independència contra els poderosos Estats Units; que Varsovia 's rebeli contra Russia, la tiránica Russia; y Armenia y Macedonia y tants altres pobles dignes per son esprit treballador de millor sort de la que avui disfrutan, orientin sos ideals al Nacionalisme unich medi lliberal per excelencia y unich que al cap y á la fi ha d' imperar necessariament per la prompte nivellació social y ensemps benestar y tranquil·tat de cada poble en particular y del mou en general.

Quin cambi no 's donaria en los Estats (Estats naturals) independents al poguer aquestos per virtut de sa llibertat resoldre sos conflictes interiors y al mateix temps portar á cap sas iniciativas sempre cap el cami de la perfecció.

Quina pau tan tranquilisadora s' observaria ab l' abolicció de pobles opresors y pobles oprimits, de Estats grans y Estats xichs que per aquesta rahó sas ambicions 's multipliquen cada vegada que 's poden posesionar d' un nou territori; quina armonia més estable tindrian aquestas grans escuadras, d' aquestas nacions poderosas, que gastan una millonada que bé podria invertir-se en cultura pública, en protecció á la industria, al comerç, á las grans empreses científicas y als mils problemas intrincats que 'ls

homes tenen entre mans; per altre part, de qué serveixen tants mils homes dintre un barco que s' ocupan y s' ensenyan en qui matará més be un altre home, un germà seu: no podrien emplearse en el treball de la agricultura que tanta falta hi fan en mols pahissos?

Esperançemnos, donchs, com hi dit al principi y tinguém fe, en nostres ideis salvadors que si avuy com avuy ens hem de contentar ab veure com grans aconeixements se succeheixen sens interrupció, algún dia exirá per nosaltres esplendent lo sol de la Autonomia.

ALFRED CANAL.

* *

Mes hermosa que les roses
que 'ls pensaments y violetes;
l' única entre les ninetes
que m' inspira belles coses.

L' única per qui 'l meu cor,
bat ab forsa may sentida,
fentne que 'l goig de la vida
ne siga tant sols l' amor.

Aquest caliu que 'n lo cor,
hi resta sense fer flama,
es un llum que may s' apaga,
es un mal sense dolor.

Es un somni deliciós,
que 'ns presenta l' estimada,
baix la forma d' una fada
de cos gentil, vaporós.

Es un viure d' ilusions
que 'ns forja lo pensament,
es una set, molt ardent
que sols s' apaga ab petons.

Petons, que 'ls llavis assecan,
y que t' encenen lo cor;
son delicias del amor,
sas caricias, may te pesan.

Igual que la patria aymada,
dura y perdura 'l recort;
igual que la patria aymada,
els petons de ma estimada
sols s' olvidan ab la mort.

FRANCESCH RODRIGUEZ.

La Festa Nacional Catalana á la Associació Catalanista "Bruniquer"

Eran poch més de las tres de la tarda cuan se doná principi á la gran «Festa Nacional Catalana» en el local de la Associació catalanista *Bruniquer* ab una concurrencia bastant nombrosa, concurrencia que aná en augment, veyentse al cap de mitj' hora el local ple de personas de tots els estaments socials.

Oberta la festa, el Sr. President de la Associació feu recordar á n' el auditori, lo que 's tractava de celebrar, presentá als oradors Srs. Senties y Barnils del «Aplech Catalanista» de Barcelona, y excitá á que s' escoltessin ab especial interés las sanitosas doctrinas que tot seguit serian exposadas. A continuació el Sr. Secretari llegei una fulla proclamada dirigida «Als catalans» y firmada per els Srs. Domingo Martí y Juliá, Albert Rus-